

PSÍ HOSTÉ v Alpách

Jste přepracovaní, unavení, potřebujete vysadit, rádi byste na dovolenou, ale z práce se nemůžete uvolnit na více než na pár dní? Navíc máte doma psa a žádného ochotného hlídače k němu? Dáme vám tip: vyražte na dovolenou do Alp!

My jsme na tom letos byli obdobně. Práce bylo tolik, že jsme ani nebyli schopni naplánovat si, natož objednat a zarezervovat, regulérní dovolenou u nějaké cestovní kanceláře. Přesto když v polovině června náhle vyvstala možnost vzít si pár dní volna, rozhodli jsme se ji nepromarnit. Zvážili jsme své možnosti a představy, v předvečer trochu zabrouzdali po Internetu,

a volba byla rázem jasná. Pojedeme do Rakouska, do Alp. Je to blízko, s lidmi se domluvíme a ve dvoutisícových výškách si dokonale pročistíme hlavu. Nemohli jsme si vybrat lépe. Za pět hodin pohodlné jízdy jsme byli v Innsbrucku, za stejné peníze jako u nás, ale v podstatně větším komfortu, jsme si pronajali apartmán s výhledem na alpské velikány. Odtud jsme denně pěšky vyrazili do nadoblačných výšek.

S nadšením jsme se kochali rozkvetlými koberci horských květin všeho druhu od hořců přes kýchavice až třeba po různé orchideje. Nadšeně jsme pozorovali sviště hlasitým hvízdáním si předávající zprávu o našem příchodu. Na strmých hřebenech jsme se museli téměř vyhýbat kamzíkům. Jen na věhlasného medvěda Bruna, který v těch dnech ještě svobodně řádil na rakousko-německém pomezí a tolik vzrušoval tamní veřejnost (bohužel konce našeho pobytu se nedožil, byl zastřelen) jsme nenarazili.

Zato jsme naráželi na psy. A ne jednou. Rakousko je země pohostinná, vlídná a turistům zaslíbená. Velmi správně zde pochopili, že pro mnohé lidi dovolená bez jejich čtyřnohého přítele po boku žádnou dovolenou není a že kdyby v tomto směru nasadili restriktivní opatření, o značnou část návštěvníků by přišli. A koneckonců: proč by to dělali? Vždyť psi jsou taky hosté, a navíc většinou docela příjemní.

Už doma při hledání po síti nás zaujalo, že možný pobyt psa uvádí většina ubytovacích kapacit. Rozdíl byl jen v tom, zda bylo nutno za psa platit (v průměru 3 eura za noc), nebo zda byl jeho pobyt gratis jako bonus pro majitele. V našem penzionu pak byl ubytován konkrétně malý černý knírač, s nímž děti trávily spoustu času hrou na společné zahradě pod okny ostatních hostů. Knírači, jak známo, jsou plemenem značně temperamentním a hlasitým. Pes však byl vychovaný a hosté tolerantní. Takže opět žádný problém. V domácím řádu se pouze „doporučovalo“ hostům, aby psíky venčili v blízkém lesíku, který „pro tyto účely poskytuje ideální podmínky“. Krásně řečeno!

Automaticky se zde předpokládá, že aktivitám na dovolené se budete věnovat společně se svým psem. Ze všech „atrakcí“, které turistický region Leuttasch turistům nabízel, psi nesměli snad jen do bazénu s tobogánem a do sauny. Na klouzačce a v nedýchatelném vedru by si stejně moc neužili.

Zato na lanovkách psi pro nikoho nepředstavují problém. Jeden jorkširský teriér se s námi statečně houpal v kabině vedoucí z Garmisch-Partenkirchenu na nejvyšší horu Německa Zugspitze, kterou jsme navštívili při zpáteční cestě. Nahoře už na něj čekala celá skvadra: labrador, bišonek a pár psů neurčitého plemene. Všichni na vodičcích, ale bez košíků, ve výšce 2962 metrů nad mořem

**Na vrcholku
Zugspitze, nejvyšší
hory Německa**

projevovali překvapivý nadhled. Na rozdíl od mnoha dam nepískali strachy ani nevýskali nadšením. Nejčastěji jsme se však se psy setkávali přímo na turistických trasách, kde

sekundovali svým zdatným pánům. A také na horských salaších tvořících předěly mezi nimi. Snad každá měla alespoň jednoho psa, jenž hosty přátelsky vítal a spolu s domácím špekem na prkénku a dalšími místními specialitami pomáhal vytvářet domácí pohostinnost. Že té se dá také zneužít, bohužel názorně demonstroval jeden mladý pár se dvěma malými teriéry, silkym a Jack Russeliem. Část horské túry jsme jim šli v patách, takže naše počáteční nadšení nad čipernými čtvernožci vystřídalobouření, když majitelé nechali sehranou dvojici libovolně řídit na kamenitém svahu obývaném svišti. Zoufalé hvízdání pronásledovaných zvířátek rvalo uši a neslo se snad do vzdálenosti několika kilometrů, nicméně majitelé, zjevně zaujati sami sebou, se nedali vyrušit z klidu. Psi chvílemi mizeli pod zemí v norách, chvílemi se hnali za svišti, kteří se objevili na povrchu, a způsobili tak mezi vzácnými horskými hlodavci totální chaos. V té chvíli jsme jedinkrát zapochybovali o tom, jestli by vlídný a benevolentní přístup ke psům neměl být v některých případech nahrazen nekompromisním příkazem: psi jen na vodítku!

**Silkový teriér
nemilosrdně
prohánějící
svišťe**

My jsme své psy s sebou tentokrát neměli. Nedokázali jsme si předem představit, nakolik by jejich přítomnost vadila ostatním, a také jsme se trochu báli, zda by nás neomezila v plánovaných aktivitách. Byly to zbytečné obavy. Vy si toho svého klidně do Alp vezměte!
Lea Smrčková